

La balada de la terra.

Un esquart té Catalunya,
 un esquart altiu comi cal,
 qu' es altiuola la guerra
 y l'etgle es de guerregar.
 De las lluytas atrevidas
 la veu dieu ab goig estrany,
 ¡firam, firam!
 y ab prestech accent, la terra
 respon a'n aquestos cantos:
 ¡firam, firam!
 no hi fa res que hi caiguem tots,
 quant surt lo fruyt la flor cau.

Catalunya, enmirallante,
 sense blasons y ha mirat.

- Jo vull expresar mas glorias:

¿quin signe sera capas? -

En Jofre veni va a la guerra:

¡valgam deu si sab lluytar!

¡firam, firam!
Lo rey Franch bèn en mirara,
son coratge un premi val.

¡firam, firam!
ab sa sanche en l' exercit pinta
las quatre barras de sanche.

Catalunya, contristada,
a' sos fills conta son fat.
— M' ha insultat la vella Grecia,
lo meu nom s' ha de ventar:

— No plorieu, la nostre mare;
per ventat' tindreu un mar.

¡firam, firam!
per brallar fermas las plantas
la llavor s' ha de colgar:
sos insults ^{¡firam, firam!} brallaràn glòrias
si li colgarem ab nostra sanche.

Catalunya, d' amor plena,
dona hostatge als castellans.
¡Ay! lor ribora morrega
at pit lo pit que li presta escalf.

En pauch del amor, los furs
li vol cremá en Felip quart.

¡firam, firam!

los regadors s'amanexen;
tot fugint, mort l'Olivors.

¡firam, firam!

- lo fum dels furs que se cremen
nostre honor mes albará -

Catalunya així demostra
un esguart altiu com cal:
tè castells en las montanyas,
en la mar guerreras nau:
es la victoria son romni,
lo guerejar son treball.

¡Firam, firam!

es lo crit que, en temps de lluyta,
la terra sol exhalax:

¡firam, firam!

es lo crit de Catalunya
que ab setgle vol admirar.

Catalunya n' té una filla,
 nineta de tendre esguart:
 si la mare s' endegaba
 ab las galas ^(de pullas) dels combats,
 l' hermosa nina s' endega
 ab las galas de la pau.

Trich-trach, trich-tach,
 feya lo bressol dolcíssim
 en què la varen gronxar;
 trich-trach, trich-trach,
 fan los talers y cynes
 quel emenyen treballar.

Catalunya, enamorantse,
 can morda, s' ha treballat.
 Si la guerra sab passarse n',
 sens parlar, l' amor, no sab -
 Aprèn lo poble sa historia,
 conta l' poble en lo treball;
 trich-trach, trich-trach,
 las fábricas fan sa feyna,
 los obrers hi van cantant;

trich-trach, trich-trach,
ab los treballs y canturias,
han florit los Jochs-florals.

Catalunya, contristada,
axi a son aymant se plany:
- Las altres terras me guanyan
y no treballan pas tant -
- No plores, la nina aymada,
com ellas capor, tindras -

trich-trach, trich-trach,
las màquines van depressa,
be pion qu'hi van las fornals;
trich-trach, trich-trach,
- ja tens penyoras tant ricas,
com las millors d'altres parts -

Catalunya, estant estreta
a' dritre desos blindars,
sa anomenada y sa industria
tot arren vol escampar.
Carrils traspassen montanyas,
telegrafs monts y valls;

Trich etc.

La mar surrie satisfeta
veient de comers mil naus:

trich etc

lo mon ja admira a la terra
maridada ab lo Treball.

Batalunya aixi presenta
un esguart tendre com cal:
per agermanar als homes
per tot pobles tè y ciutats;
açi del saber tè temples,
del treball los tè a n'allà:

trich etc.

es la remor de las cyras
barrejada ab nobles cant:

trich etc.

es la remor de ma terra
qu'ey gran sempre en guerra y pan!